

DESIRE®

A romantic couple in formal attire embracing and kissing against a bokeh background. The man is wearing a light-colored suit jacket and a white shirt, and the woman is wearing a dark blue dress with a matching sash. They are positioned in the center of the frame, with the man on the left and the woman on the right. The background is filled with warm, out-of-focus lights, creating a soft and intimate atmosphere.

Jessica Lemmonová
Učitelka
radosti

 HARLEQUIN®

JESSICA LEMMONOVÁ

UČITELKA RADOSTI

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

jsem rád, že jste si v hektickém prosinci udělala čas a sáhla po knize! Možná se také snažíte nalézt rovnováhu mezi povinnostmi a zodpovědností a péčí o své vlastní potřeby. O něco takového se snaží i hrdinové příběhu Učitelka radosti. I oni v době vánoční balancují mezi starostmi o komunitu, nejrůznějšími osobními trabli a přáním najít klid a harmonii. Jim je osud nakloněn a přihraje jim skvělý protějšek, se kterým jde všechno mnohem snáz. A já věřím, že i mé příběhy jsou takoví nápomocní partáci, se kterými se mnohé problémy dají lehčeji unést a život je příjemnější.

Přeju Vám krásný vánoční čas.

Váš Harlequin

Jessica Lemmonová

UČITELKA RADOSTI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Christmas Seduction

První vydání:
Harlequin Books, 2019

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2019 by Jessica Lemmon
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5604-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5605-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5606-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tate Duncan rozmrzele stál pod plátěnou stříškou před *Mosazným koníkem*, pětihvězdičkovou restaurací, kde si dal pár panáků whisky, a hleděl na provazy šedivého deště. To si tedy vybral večer na procházku! Takhle to ale ve Spright Wellness Community chodilo; ulice byly uzpůsobené mnohem lépe k chůzi než k řízení vozu. Komunita si sem nechtěla pustit příliš mnoho čoudících vozů, ostatně původně to byla přece jeho myšlenka! Tate toto místo před pěti lety vybudoval za pomoci nejlepších stavebních firem, které dokázal sehnat. A jeho poloha? Spright Island, záviděníhodný ostrov jako z pohádky vzdálený jen půlhodinky přívozem ze Seattlu, který Tate dostal jako dar k pětadvacátým narozeninám od svých adoptivních rodičů. Ostrov byl přírodní rezervací a představoval dokonalé místo k vybudování ekologického, klidného a moderního bydlení pro lidi, kteří touží po úniku z ruchu a vřavy velkoměsta do zeleně a klidu semknuté komunity. Ve výsledku se Spright Wellness Community jen hemžila obyvateli, z nichž vyzařovala spokojenost, bohatství a dobré zdraví. Stále více lidí toužilo po prostším a méně nákladném životě, a ačkoli to tady zrovna tak úplně nebylo, rozhodně zde vládl takový *pocit*.

„Deštník, pane Duncane?“ oslovil ho Jared Tomalin, vedoucí *Mosazného koníka*, a podával mu velký černý deštník. Pak ale jeho úsměv povadl stejně jako předtím, když se snažil s Tatem zapříst nezávaznou konverzaci u baru, viděl, že není na nějaké povídání v té pravé

náladě. Bývaly doby a nebyly tak vzdálené, kdy by se Tate prostě obrátil, usmál se na něj a přijal by deštník s nějakým tím *díky, zítra ho přinesu zpět*. Teď se však na vedoucího jen zamračil a vyšel do běsnícího počasí.

Po dvaceti minutách byl kompletně promočený, zmrzlý a zničený, což byla poměrně vhodná metafora toho, jak se v poslední době odvíjel jeho život. Všechno v Tateově světě bylo bez mráčku, dokud... Dokud. Zvedl si límec a zabořil ruce do kapes své kožené bundy. Se skloněnou hlavou a s očima upřenýma na chodník opět vyrazil.

Okolní čtvrti byly posety množstvím obchodů; byly zde trhy s čerstvým ovocem a zeleninou, organickými potravinami, restaurace jako *Mosazný koník* s pověstí, která k nim lákala i zákazníky z pevniny. Kromě toho se zde nacházely nejrůznější služby: salony, obchody s uměním, fitness studia a další. Jistě, tento ostrov byl částečně ikonou luxusu, částečně komunita hippie, ale pro Tatea to byl prostě... domov.

Teď jeho pozornost upoutal záblesk světla. Zvedl hlavu. Na protější straně ulice se nacházel Letní trh a výkladními skříněmi byly vidět dřevěné poličky a pestrobarevné regály zaplněné zbožím. Bezpečnostní světla osvětlovala výběr domácích sýrů a vín od prověřených dodavatelů. Bylo těžké věřit tomu, že ještě nedávno pro něj bylo tak lákavé sem prostě zajít, ochutnat víno s nějakým úžasným sýrem a popovídat si se sousedy. *To bylo ještě v době, kdy jsem věděl, kdo jsem*. Tate nikdy nepřemýšlel o identitě jako o něčem zrádném, co by se vzpíralo uchopení. Před nějakou dobou si byl jistý tím, kým je: synem Williama a Marion Duncanových z Kalifornie. Ale život pro něj měl v záloze jiné plány. Plány, které zahrnovaly zjištění, jak se jejich synem stal. A navíc se to vše přihodilo v době, kdy od něj odešla žena, kterou si měl brát. *Nedokážu to, Tate*, řekla mu Claire a její delikátní rysy byly lítostivě stažené. A pak mu vrátila zasnubní prsten. To bylo před dvěma týdny. Od té doby bylo všechno jinak.

Dýchal v rytmu svých kroků, déšť mu bušil do hlavy a promácel ho do nitě, neunikly mu ani italské kožené boty. Pomalu došel k budově, kterou obývalo několik firem, včetně ordinace na akupunkturu, rodinného lékaře a studia jógy. Studio bylo momentálně jediným osvětleným prostorem. Světlo vycházelo z několika růžových solných lamp, které teple zářily na stole. Nakoukl výkladní skříní a říkal si, proč proboha odmítl ten nabízený deštník. Nejrady by absorboval teplo, které z toho místa za oknem vyzařovalo. Byl tam pořádek, ale prostor zároveň působil domácky a útulně s dřevěnými podlahami a poličkami. Byl uvnitř jen jednou, aby pozdravil novou majitelku, která si prostor pronajala.

Studio *Jóga s Hayden* vedla Hayden Greenová, relativně nová obyvatelka ostrova; žila tu něco přes rok. Občas ji vídal ve městě a vždycky ho napadlo, že dívat se na ni je stejné jako dívat se do slunce. Byla zářivá, plná radosti a svěžesti. V kroku měla ladnost a švih a na tváři většinu dní úsměv. Někdy ho napadalo, jestli je jejím tajným receptem na štěstí právě jóga. Možná by ji měl zkusit; udělat z ní svou novou terapii. Bůh sám ví, že k doktorce Schroderové se hodně dlouho nevypraví. Problémy bohatého světa, o kterých s ní většinou hovořival, byly k smíchu ve srovnání s dramatem, které ho teď obklopovalo. Dokázal si představit, jak by vypadal jejich rozhovor; doktorčino obočí by bylo zdvižené tak vysoko, až by se skoro dotýkalo hranice tmavých vlasů nad jejím čelem.

Jo, takže... zjistil jsem, že jsem byl ve třech letech unesený a adoptovaný za obrovskou sumu peněz, říkal by asi. Moji biologičtí rodiče žijí v Londýně. Ne, moji adoptivní rodiče nevěděli nic o tom, že jsem byl obětí únosu. Jo, a ještě něco. Mám bratra. Jsme dvojčata.

Paráda. Takže takhle to je. Jako nějaká hrůzostrašná historka, která se vypráví po setmění u táboráku. Nejrady by věřil tomu, že je to všechno jen... smyšlenka. Že potlačené vzpomínky na velké ruce, které ho sevřely a odtrhly od jeho bratra během oslavy třetích

narozenin, jsou jen noční můrou, z níž se může probudit. A že George a Jane Singletonovi nejsou jeho příbuzní o nic víc než anglická královna. Ačkoli... pokud skutečně pochází z Anglie, pak by jejím příbuzným klidně mohl být, Bůh mu pomoz.

Ledově chladné kapky mu dopadaly do vlasů a on se zachvěl. Jeho mysl se potácela v takových stavech už skoro dva měsíce jako ztracený horkovzdušný balón. Nebyl si jistý, jestli se ještě vůbec někdy bude schopen vrátit k normálu, nebyl si jistý ani tím, co vlastně normál je. Celá jeho situace byla naprosto... neskutečná. A nic během těch let, kdy žil svůj uspořádaný, úspěšný život, v němž měl více méně všechno pod kontrolou, ho nedokázalo připravit na šok, se kterým se teď musel vypořádat.

No schválně, jaká je pravděpodobnost, že na sebe skoro o třicet let později narazí se svým dvojčetem z Londýna v seattleské kavárně? *Homeopatická*. Hořce se sám pro sebe zasmál. „Nejsi dost v pořádku na to, aby ses potuloval ve wellness městečku.“

Nad hlavou mu svítily pouliční svítilny. Vzpomínal si, jakou práci si dal s jejich výběrem, jak najal designéra, aby navrhl jejich vzhled a funkčnost. Připomínaly tři větve doplněné na vrcholcích listy, světlo samotné vycházelo z kalicha minimalistické květiny. Tate měl pocit, že v sobě mají něco vílího, pohádkového. Jako by byly z Alenky v říši divů. „Jde to s tebou z kopce, Duncane,“ potřásl nad sebou hlavou a zasmál se. Vzápětí se však usmívat přestal, když si uvědomil, že není žádný Duncan. Ne doopravdy. Je Singleton... Ať už to znamená, co chce.

Při ostrém hvizdu čajové konvice odtrhla Hayden Greenová hlavu od knihy. Přešla do kuchyně, vypnula plynový hořák a vztáhla ruku po čekajícím hrnku. Pak vyhlédla z okna. Skrze dešťovou clonu sotva rozpoznávala obrysy trhu přes ulici, ale přesto najednou pocítila jakousi ostražitost. Přistoupila blíž k oknu a zašilhala

pod sebe na ulici. Jistě. Její šestý smysl byl ve službě a oprávněně. V dešti stála jakási postava přímo před jejím studiem. Byl to nejspíš muž, rozhodně podle šířky ramen, která se rýsovala pod koženou bundou. Přitiskla čelo na okenní tabulku, aby viděla lépe. Byla si jistá, že on ji neuvidí, protože měla zhasnuto.

Když zvedl hlavu a osvětlila ho pouliční lampa, viděla, že má zavřené oči. Hayden ho přesto okamžitě poznala. „Tate Duncan. Co tady dělá?“ Tateova pověst nabyla na ostrově téměř mytickou podobu. Spright Island mu patřil, a tak ho každý znal, nebo o něm přinejmenším věděl. Hayden byla v tomto směru kdesi uprostřed. Věděla toho o něm dost, o jeho legendárních bojích se zákonem, který stanovil, že jejich městečko musí mít standardní pouliční osvětlení a ošklivé žluté značky vedle chodníků. Tate bojoval o výjimku a vyhrál, vymohl si právo na designové lampy, které byly vlastně napůl umělecká díla. A pokud jde o okraje chodníků, ty byly označeny jiskřivým drceným křemem. Osobně dohlížel na všechny detaily a vypadalo to, že mu na každém jednom z nich skutečně záleží.

Hayden se do Spright Island okamžitě zamilovala. Bylo to nádherné a klidné místo k životu, únik od městského ruchu a shonu. Narodila se v Seatlu v divoké a nebezpečné čtvrti a celý svůj dospělý život toužila po přesídlení do většího ticha. Když se dozvěděla před rokem a půl o tomto wellness městečku, jela se sem okamžitě podívat. O pár dní později si vzala tu nejvyšší podnikatelskou půjčku, na kterou dosáhla, a pronajala si prostory pro své studio jógy. Ve své předchozí práci pro YMCU dala výpověď, vykroutila se ze smlouvy, na kterou měla v Seatlu pronajatý byt, a přestěhovala se sem prakticky s jednou taškou. To byl její nový začátek. Nedlouho po přesídlení se objevil Tate, přivítal ji tady a pozval ji na ochutnávku vín, která se shodou okolností právě ten víkend konala na Letním trhu. Byla to laskavost, kterou nečekala, a bez ní by možná nikdy nepotkala na tak osobní rovině své sousedy.

Za normálních okolností se kolem jejího studia nescrocovali lidé v oblecích a kravatách... takže ji Tate hodně zaujal. A stačil jeden z jeho úsměvů a ona byla ztracená. Jak se ukázalo, legendární Tate Duncan byl neuvěřitelně přitažlivý, a když se usmál, jeho přitažlivost se ještě zdvojnásobila. Zvykla si na to, že ho občas vídá ve městě; párkrát na sebe narazili na trhu nebo v restauraci, kam chodila na svou oblíbenou kávu. Pokaždé se na ni usmál a zeptal se, jak se jí daří v podnikání. Teď, když nad tím tak uvažovala, uvědomila si, že už s ním nějakou dobu nemluvila. Viděla ho naposledy asi před měsícem... Ano, když odcházela z pošty. Měl u ucha mobil a s někým zamračeně hovořil. Očima těkal po ulici, a když se podíval jejím směrem, krátce mu zamávala, ale on nijak nereagoval a dál se soustředil na svůj telefonát. Na Tatea to bylo zvláštní chování, ale nakonec nad tím jen mávla rukou.

Když ho teď sledovala, jak dobrovolně mokne, zamyslela se a oči jí sklouzly k čajové konvici. Určitě by nebylo od věci pozvat ho na šálek čaje. Kdysi se osobně postaral o to, aby se tady cítila vítaná, tak to nejmenší, co by pro něj teď mohla udělat, bude nabídka přátelského rozhovoru nad kouřícím šálkem. Kdyby měl náhodou na něj chuť. Prošla na chodbu, která vedla k soukromému schodišti a dolů do studia. O tento dům se dělila s několika dalšími podnikateli, ale bydlela tady úplně sama, což se jí na jejím podnikání líbilo nejvíc.

Seběhla po schodech a rozsvítila. Viděla, jak Tate překvapeně zamrkal a poznal ji. Zvedl ruku v jakémsi náznaku pozdravu, jako by byl v rozpacích, že ho tady přistihla. Teď si tím byla už naprosto jistá, Tate si potřebuje s někým promluvit. A možná to potřebuje ještě víc než teplé místo, kde by uschnul. Odemkla dveře a podržela je, pak na něj kývla hlavou, aby šel dovnitř.

„Tohle není zrovna večer na procházku.“

Prohrábl si rukou mokré vlasy a pousmál se. Ta grimasa se ani náhodou nepodobala upřímnému úsměvu, kterým ji počastoval prakticky pokaždé, když ji viděl. Měl

na sobě tmavé kalhoty i boty a koženou bundu měl zapnutou až k bradě. Ona sama toho měla celý den spoustu, takže se ještě nestačila převléknout, stále na sobě měla džínsy a hebký béžový svetr. Kdyby mu otevřela ve svém obvyklém domácím oblečení, legínách a tričku bez podprsenky, byli by v rozpacích oba dva. „Zapískala mi konvice, a pak jsem tě tady uviděla z okna. Vypadáš, že by ti něco teplého k pití mohlo přijít vhod.“

„Vážně?“ Promnul si šíji a ohlédl se.

Možná, že celou tu situaci přece jen pochopila špatně. „Pokud tady ovšem na někoho nečekáš.“ V městěčku ho párkrát viděla s éterickou blondýnou, která se prý jmenuje Claire, a je to Tateova přítelkyně a prý snad i snoubenka. Ta žena jí připadala upjatá a přísná a Hayden si při každém pohledu na ni uvědomovala, jak je zvláštní, že se dala dohromady s tím uvolněným a vždy dobře naloženým Tatem... I když teď nebyl uvolněný a dobře naložený ani náhodou.

„Ne, nečekám. Byl jsem u *Mosazného koníka*,“ odpovídal a kývl směrem k restauraci na kopečku. „A pak mě chytil ten déšť.“

„Nabídla bych ti odvoz domů, ale nemám auto.“ To byla jedna z věcí, kterých se vzdala, aby se sem mohla nastěhovat, a zatím byla ale přesvědčená, že to stálo za to. Do všech obchodů mohla dojít pěšky, a pokud by se chtěla vydat dál, třeba na návštěvu k někomu z oněch nemnoha přátel, které si tu udělala, může si zavolat taxi. „Ale mám čaj,“ dodala a otevřela dveře víc doširoka.

„Samozřejmě. Děkuju.“ Vešel do studia a jeho promáčené boty zavrzaly na rohožce. „Za tohle se omlouvám.“

„To je v pohodě,“ mávla rukou, zamkla za ním dveře a podala z poličky huňatý ručník. „Co takhle použít tohle? Normálně je tady mívám pro účastníky kurzů.“

Tate si od ní ručník s povděkem vzal a protřel si mokré vlasy. „Čaj mám nahoře v bytě,“ pokynula rukou ke schodišti. „Nedělej si starosti s těmi mokrými botami. Nejsem tak formální.“

UČITELKA RADOSTI

Tate za ní vyšel do bytu, který našťěstí zrovna pře-dešlý den uklidila. Byla celkem pořádkumilovná, ale některý týden se nedostala k vysávání ani k převlečení postele.

Když za ním zavřela dveře a viděla, jak stojí uprostřed jejího obýváku, musela v duchu své rozhodnutí pozvat ho sem trochu přehodnotit. Muž v jejím bytě, a takový muž navíc, způsobil, že měla pocit, jako by její království bylo sotva větší než krabice od ovesných vloček. A ke všemu nedokázala myslet na nic jiného než na tu přitažlivost, kterou k němu cítila od prvního okamžiku, kdy jí potřásl rukou. *Hayedn Greenová*, řekl jí tehdy. *Máš pro tohle městečko dokonalé jméno.*

Teď se na ni díval pohledem, který by nedokázala popsat jinak než jako zranitelný. Jako by s ním něco doopravdy nebylo v pořádku. Nejraději by k němu přistoupila a pořádně ho objala. Ale to udělat nemohla. Vždyť on má snoubenku. A ona stejně žádný romantický vztah nehledá. I kdyby to mělo být s někým tak sexy, jako je on.

„Čaj,“ připomněla si a prošla kolem něj do kuchyně.

DRUHÁ KAPITOLA

Tate si svlékl koženou bundu a pověsil ji na věšák mezi dveřmi a televizí. Košili měl našťěstí suchou a kalhoty mu na těle už usychaly; boty si ale zul, aby nenechal v bytě Hayden mokré loužičky. Vzhledem k tomu, že se osobně podílel na návrzích každé stavby na ostrově, znal i tento dům. Čekal, že její byt bude moderní i útulný, ale ona k tomu ještě přidala svůj vlastní jedinečný styl. Stejně jako Hayden sama, i její byt byl nevtrávný a tak trochu... zenový. Od živých rostlin v květináči u okna k smetanově bílému ručně tkanému koberci na podlaze. Před kávovým stolem byla umístěná pohovka s potahy ve velbloudí hnědi a na jejím povrchu byly poházené knihy. Na podlaze sloužily k sezení obrovské polštáře temně zlaté barvy a na jednom z nich ležel jakýsi časopis a propiska.

„Moc se mi líbí, co jsi s tím udělala,“ řekl a znovu si protřel vlasy ručníkem. Pak se naklonil a prohlédl si fotografie na krbové římse. Očekával rodinné fotky, možná nějakého přítele, neteř či synovce. Místo toho zjistil, že v rámečcích jsou citáty doplněné ilustračními obrázky. Na jednom z nich byla fotka ženy v jógové pozici a pod ní text: *Ohýbám se, takže se nikdy nezlomím.* Na dalším nebyla žádná fotografie, jen černé pozadí s textem: *Pokud klopýtneš, ať to vypadá, jako když tančíš.*

„Máš rád nějaký konkrétní čaj?“ zavolala na něj z kuchyně.

„Ani ne.“ Nepil vlastně čaj vůbec, i když si už několikrát říkal, že by měl; už proto, že se nedávno dozvěděl, že pochází z toho zatraceného Londýna.

„Mám zelený, mátový a chai. Zelený má v sobě hodně kofeinu, takže ten asi v tuhle dobu ne.“ Nakoukla za ním, jako by měla pocit, že by se v jejím bytě mohl každou chvíli zhroutit. Fajn. Nic tak nenafoukne mužské ego. „Máta by byla dobrá, jestli ti není dobře nebo jestli jsi hodně jedl. A chai... ten tě prostě zahřeje.“ Přimhouřila oči a prohlédla si ho od hlavy k patě. „Chai.“

„Chai je v pohodě. A ještě jednou ti děkuju.“

Dala se do přípravy čaje a on ji pozoroval, její ladné pohyby a tiché pobrukování. To, že vstoupil do Haydenina bytu, bylo jako vstoupit do ordinace terapeuta, ale ne tak formální. Připadalo mu, jako by ho její prostory ponoukaly k tomu, aby se otevřel. Netušil, jestli to dělaly všechny ty zemité barevné, tóny nebo nabídka uklidňujícího nápoje. Možná obojí. Byl překvapený, že ho pozvala dál vzhledem k tomu, že ho našla, jak stojí v lijáku s nepřítomným výrazem a zírá do jejího studia. Možná by jí to měl později vysvětlit.

Položila hrnky na kávový stoleček a on se přesunul k pohovce, kde chvíli přemýšlel, jestli se má vůbec posadit.

„Však už jsi celkem suchý,“ řekla, jako by mu četla myšlenky. Vzala si od něj ručník, odnesla ho do koupelny a zase se vrátila.

Kráčela sebevědomě, s elegancí, která mu připomněla Claire. Claire. To poslední, co mu přede dvěma týdny řekla, ho celou noc drželo vzhůru spolu s dalšími věcmi, které se mu honily hlavou. *Na tohle teď nemám, Tate. Mám svou práci. Život. Dejme si pauzu. I ty bys určitě uvítal trochu času o samotě.* Cítil se sám víc než kdy předtím, a navíc přicházely prázdniny. Jeho adoptivní rodiče si dělali starosti, i když se je snažil uklidňovat. Věděl ale, že jeho matku neuklidní vůbec nic. Pocit viny je nenasytná bestie.

Hayden zapálila svíčku a on v duchu přehodnotil své předchozí srovnání s Claire. Hayden byla úplně jiná. Od tmavých vlasů až k těm tanečním křivkám jejího těla. Ukázal na citát na krbu a řekl: „Vsaďm se, že tys nikdy nezaklopýtala.“

Usmála se, posadila se vedle něj a zvedla svůj hrnek. „Zakopla jsem mnohokrát. Máš ponětí, jak těžké je naučit se stát na hlavě?“

„Jak se daří tvému studiu? Sám jsem zvažoval, že bych se přihlásil do kurzu.“ To byla chabá replika, ale aspoň zčásti mohla vysvětlit, proč jí zíral do výkladu jako nějaký podřadný šmírák. „Jsem... ve stresu. A napadlo mě, že by mi jóga mohla pomoci.“

„Na stres je jóga skvělá,“ pronesla konverzačním tónem, jako by jí říkal něco naprosto normálního. „Dávám lekce skupinám i jednotlivcům.“

„Jen ty a jeden člověk?“ Vsadil by se, že má narváno. Už teď se v pouhé její přítomnosti cítil mnohem uvolněnější.

„Jasně. Hodně lidí dává přednost individuální péči a pomoci při tréninku pozicí. A někteří nechtějí žádnou pomoc, proto otevírám pro členy jednou týdně celý prostor na jejich individuální tréninky.“

„To nabízíš hodně možností.“ Musí pracovat od rána do večera.

„Taky je tady hodně lidí. Nebo sis toho nevšiml, pane Spright Islande?“ Mrkla na něj a on si všiml jejích sametově hnědých očí.

Byla vždycky tak krásná? „Všiml jsem si toho,“ usmál se na ni. Vždyť na ostrově bylo už skoro devět set domů, takže se počet obyvatel podstatně zvýšil, a velká část z nich zřejmě navštěvovala Haydenino studio.

„Myslím si, že o józe se ale bavít nechceš,“ pronesla a hleděla na něj jasným pohledem. „Mám pocit, že máš něco důležitějšího.“

Tate měl taky *pocit*. Pocit, že před jejím pohledem nedokáže utajit žádnou myšlenku, která se mu honí v hlavě. Přitahovala ho, a ten pocit byl skutečný... skoro syrový. Nejsilnější a nejskutečnější pocit, jaký cítil za dlouhou dobu. Teď vyžadoval jeho plnou pozornost. „Neměl jsem v plánu o tom mluvit...“ Odmlčel se, ale ona musela slyšet na konci jeho věty zaváhání.

Naklonila hlavu a zatvářila se, jako by ji nezajímalo